D • N
2/9 1948

Utrikesdebatten och valen

Frågan om Sveriges utrikespolitik har nästan helt stått utanför valstriden. De misslyckade försöken från kommunisternas och några socialdemokraters sida att angripa anhängarna av en samverkan väster ut som krigshetsare har varit sådana undantag som bekräftar regeln. I övrigt har man utgått från att valen bör hållas på de inrikespolitiska frågorna, och endast på dessa.

Skälen härtill är lika starka som uppenbara. Samtliga demokratiska partier har i riksdagen likaväl som i sina valmanifest anslutit sig till den linje som av sina förespråkare kallas neutralitetens och av sina kritiker isoleringens. A andra sidan är det väl känt att inom alla dessa partier skilda uppfattningar gör sig gällande och att många är tveksamma och inte vill binda sig för framtiden. Slutligen har det under debattens gång blivit allt tydligare att flera olika möjligheter till samverkan med Norden och Västern finns och att dessa möjligheter kräver ytterligare utredning och fördjupat meningsutbyte. Det är av alla dessa skäl givet att frågan bör anstå till efter valen.

Ett par principiella anmärkningar är likväl i det närvarande läget på sin plats. Den diskussion som är att vänta i framtiden bör utgå från det alltmer påtagliga faktum att USA och Brysselstaterna i en konsolidering av Västern ser en väg att rädda freden. En samling med aggressiva syften är icke blott motbjudande, utan med hänsyn till alla de engagerade staternas ställning och syften otänkbar, medan en samverkan som siktar till att bevara freden och att genom sin styrka förbereda avspänningen har stora chanser att bli stabil och framgångsrik. Efter de senaste månadernas händelser och uttalanden bör det för alla ha blivit klart att de amerikanska statsmännen behärskas av denna vilja till fred genom samarbete och att deras initiativ — hur man än ställer sig till dem — måste upptas i denna anda.

Likaså har utvecklingen givit vid handen att en samverkan de nordiska staterna emellan icke blott är en mycket dålig ersättning för en mer allmän samverkan, utan över huvud icke går att åvägabringa annat än som led i ett större sammanhang. Danmark och Framför allt Norge anser sig icke kunna vinna trygghet blott genom någon form av skandinavisk allians — de har klart för sig att isoleringen icke blir mindre riskabel och mindre gagnlös därför att tre små stater gemensamt söker praktisera den. Valet står därför mellan nordisk och västlig samverkan eller isolering gentemot både Norden och Västern.

De ryska uttalandena visar, det är den tredje faktor som här skall beröras, att någon gunst från detta håll icke är att vinna genom uppgivande av alla tankar på samverkan. Ryssarna betraktar redan en anslutning till Marshallplanen som en anslutning till Västern, och en nordisk samverkan betecknas som en mot fiolblocket svänlig handling. För närvarande driver Ryssland till det yttersta den politiska linje som blott i underkastelsen ser ett bevis på fredliga avsikter. Det är att hoppas att en mer kompromissvänlig eller rent av en mot verklig avspänning syftande ståndpunkt skall bli bestämmande för Moskvas sedan väststernas klarlagt sin vilja att försvara sitt oberoende och hålla samman.

Den kursändring i Sveriges utrikespolitik som enligt många gas mening vore en stor insats i fredens intresse kan inte tänkas komma till stånd utan en bred anslutning inom valmansbasen och folkrepresentationen. Att en eventuell icke socialistisk majoritet skulle driva igenom ett sådant beslut mot en socialdemokratisk minoritet är ett orimligt hugskott, som samhollkt inte tas på allvar av dem som fört fram det. En till enighet gränsande samling av de demokratiska partierna är här nödvändig. Utvecklingen ute i världen, fördomsfritt observerad och diskuterad, kan väntas inom en icke avlägsen framtid leda till denna gemenskap på nya linjer.

Läs
det bästa
Ni kan få

Richard Mason
Vinden
kan inte läsa

"Man vet inte vad man skall beundra mest i denna förtjusande roman — detta utsökta konstverk."
Kurt Frankman.

Nu 20:e tusendet

En fin bok om fina människor — en spännande roman som man betagen läser om och om igen.

Den vill man ha bunden.

12 kr.; inb. 16:50

HÖKERBERGS

Pensionsstyrelsens ombud

Arbetet i landets många pensionsnämnder står under ständig övervakning av pensionsstyrelsens ombud, som för närvarande är 81 till antalet. I de större städerna är dessa ombud inte mer bekanta än andra förtroendemän, men på landsbygden är det ett förnämligt uppdrag, i nivå med häradsdomare och riksdagsmän. Åtskilliga av ombuden innehar också de högsta förtroendeposter som folket i val kan ge. På det hela taget är emellertid ombudskåren allt utom folklig till sin sammansättning. Nedanstående tabell ger en förestållning om läget den 1 juli 1948, sådant det med hjälp av vanliga uppslagsverk kan lösas fram ur senaste numret av pensionsstyrelsens tidskrift:

Yrkesgrupp	Antal
Präster	14
Lärare	12
Annan allmän tjänst	18
Enskild tjänst	6
Fria yrken	10
Lantbrukare	12
Andra företagare	4
Arbetare	1
Övriga	3
Summa	81

Om man tillägger att alla prästerna tillhör statskyrkan, att de i enskild tjänst anställda i regel har bankplatser och att representanterna för fria yrken samtliga är jurister, framträder den huvudsakliga rekryteringsgrunden så tydligt man kan begära — pensionsstyrelsen har i första hand engagerat personer med yrkesvana vid noggrant skrivarbete. Det är närmare tre fjärdedelar av hela antalet som kan åberopa denna kvalifikation. Beträffande gruppen präster, som här tycks ha rådat ett ett litet reservat av sin fornha ledande ställning i offentliga värv, tillkommer naturligtvis det särskilda motivet att de har lättare än de flesta att avstå erforderlig tid.

Den knappa fjärdedel av ombuden som genom sitt yrkesliv har mera personlig erfarenhet av flertalet folkpensionärers levnadsförhållanden domineras av lantbrukarna. Om de är många i jämförelse med andra företagare och med arbetarna, är de likväl få i jämförelse med jordbrukarinslaget på andra förtroendeposter. Ingen siffra i tabellen är emellertid så förbluffande som den för arbetarna. En monitör och en svarvare, den senare också riksdagsman, återfinns bland de utvalda. Man kan förstå att anslaget förfogare utanför jordbruket blivit lågt därför att det i denna grupp har mycket svårt att avstå nödig tid, men det här inte kunna uppfattas något hållbart skäl för att de många erfarna och skickliga fackföreningsledarna landet över praktiskt taget blivit förbigångna vid förtroendeuppdraget att övervaka samhällets bidrag till folkpensionärerna.

Ombudens uppgift att genomföra en rimlig och enhetlig praxis inom olika pensionsnämnder måste främst kräva mänsklig kännedom om sociala realiteter. Sådan kännedom finns naturligtvis i stor utsträckning hos de skrivkarlar som nu dominerar uppsättningen och som i regel meriterat sig genom lång tjänstgöring såsom pensionsnämndsordföranden. Den måste emellertid i högre grad finnas hos dem som själva verkat och verkar i samma yrken som flertalet pensionärer gjort. Författningsåkningsnedom och administrativ noggrannhet borde vara den andra kvalifikationen, inte den första. Andrade principer för ombudsurvalet har blivit mer önskvärda nu än förr, eftersom pensionsnämnderna i stor utsträckning fått sin förslagsrätt utbytt mot beslutanderätt. En grundläggande förutsättning för den behövliga demokratiseringen är tydligen att arvodet står i någorlunda normalt förhållande till kraven på kvalifikationer och arbetstid. För närvarande ligger det i jämnhöjd med ersättningen för kommitteuppdrag, och pensionsstyrelsen har funnit att detta är i underkant. Men om de ekonomiska betingelserna för en annan ordning genomförs, krävs därutöver en bestämd vilja att göra också dessa ombudsposter i folkets intresse representativa för samma folk.

PRESSGRANNAR

En del socialdemokrater har kategoriskt förklarat att de kan inte tänka sig en samlingsregering efter valen, nu senast har statsrådet Sköld argumenterat hårt på den punkten. Tidningen Ljusnan (fp) uppehåller sig en stund vid hans starkt förenklade resonemang:

Hr Sköld vill inte ha en samlingsregering därför att detta skulle betyda, att de element, som ingenting vilja, komma att regera medan de positiva förslagen kastas under bordet. Med de positiva förslagen menar han givetvis de socialdemokratiska förslagen, och hindret för en samlingsregering skulle då vara, att socialdemokraterna måhända skulle nödgas ta hänsyn även till andra meningar och pruta på sina egna förslag. Det är värdefullt att få den meningen så klart uttryckt. Den blir säkerligen intressant om man ser den mot bakgrunden av statsministerns försäkringar om att regeringen vid sina samarbetsinviter var beredd att diskutera ett gemensamt handlingsprogram inom en lång: vidare ram än den som begränsades av regeringens egen uppfattning om situationen.

För hr Sköld måste en sådan breddning av diskussionens bas ha ett sig som en styggelse, eftersom den för att nå fram till enighet måste ha lett till ingalunda ovikliga justeringar av regeringens mening i vissa frågor. I själva verket bestyrker hr Skölds bekännelse oppositionen uppfattning att regeringens samarbetsvilja var snävt begränsad inom regeringspolitikens ram.

Jordbruksministerns förkunnelse avslöjar också så tydligt man kan begära beskaffenheten av socialdemokraternas framtida samarbetsvilja. Det blir intet samarbete, om inte socialdemokraterna få rå. En fortsatt socialdemokratisk majoritet betyder således att någon samling inte kan komma till stånd, om inte de och andra sidan nöjer sig med att lydigt efterkomma socialdemokratiska diktat.

Hr Sköld har förut sagt saker som han fått ångra kort efteråt, och det kan bli på samma sätt den här gången. För övrigt är det mycket vanligt att även kavata personer reviderar sin uppfattning efter valdagen. Det finns kostliga exempel på sådana omvändelser.

Ahs steg högre än vingarna bar, och det är ingen överraskning för kritiska iakttagare som har följt med expansionen, inte minst i fråga om personalanställningar. Aftonbladet (fp) fäller denna anmärkning och fortsätter:

Allt detta har skett i ett till mer än 90 procent statligt företag, vars bolag. Jagat i händerna på ett triumvirat, där optimismen ibland förefaller ha blivit omdömet om där det nedåt rätt ett pappersregemente av bästa statliga märke. Om envälde kan man också läsa i anknytningen i Vittras program utlåtande över Abas organisation, där institutionen satte fingret på vissa ömma punkter, men ändå inte kom med några direkt positiva anvisningar, utan nöjde sig med antydningar och förhoppningar. På en punkt var man dock bestämd i sin anmärkning, och det var just i fråga om den höga ledningens maktfullkomlighet.

Det egendomliga i det hela är att rationaliseringsåtgärderna inte vidtagits långt tidigare — signalerna utifrån har ganska entydigt pekat på att det internationella trafikflyget stod inför en storkris.

"Ingen har med vett och vilja skilt till trasser", säger det träcklandande. Nej, det må man också sannerligen vilja tro, replikerar Expressen. (fp). Som avskräckande exempel bör Aba-debäcket ha en uppgift att fylla:

Det må vara en tröst, om också klen, att felaktigheterna förekommer i alla länder. I detta sammanhang förvånas många av uppgiften om att holländska KLM fortsätter att utvidga och eventuellt kommer att anställa en del av de svenska svenska piloterna. KLM är det enda storbolag som aldrig lagt från några officiella siffror. Siffror som framhållits från flygbefälsföreningen är det ett absolut rättvisekrav att ingen mannamån tillämpas för de SAS-anställda utländska piloterna, hur värdefulla tjänster dessa än kan ha gjort företaget just i begynnelsen av den "storhetsperiod" som nu apruckit med buller och bång.

Ingen mannamån utåt — men inte heller någon mannamån uppåt. De som har felbedömt värst förfavarar slitnat sina platser.

Valutabristen tingar om "vissa bekymmer", medgav statsministern häromdagen. Tänk att han ändå går så långt i upprättighet och inte bara med en suverän gest förklarar att det där är ingenting att fästa sig vid! Vasrebolaget-Kreuger (fp) har också lagt märke till att hr Erlander betonat att man i kampen mot krisen inte skulle tillgripa metoder som äventyrar den fulla sysselsättningen:

En god förssats. Men tviaten står nu inte om s y f t e t, utan om m e d l e n. Man läser ju samtidigt i tidningarna att bilindustrierna samt manufaktiningsfabriker komma att ha förbrukat allmaterial vid månadsskiftet november—december och därefter stå inför tvingat att säga upp tusentals anställda, att den svenska varvsindustrin räknar med att komma i en kritisk situation i början på nästa år genom bristen på färtygsplåt, att åtskilliga industrigrenar komma allt närmare den kritiska tidpunkt, då bristen på maskiner, reservdelar och material bör att bromsa eller rentav produktionen — med permitteringar och krympande sysselsättning som omedviklig följd.

Allt på grund av den bestående valutabrist som ingav hr Erlander "vissa bekymmer". Med andra ord: Den ekonomiska politik som regeringen fört i syfte att främja full sysselsättning kan med skäl befaras leda just till den begynnande arbetslöshet och sjunkande produktion som vi alla fruktar:

Den förenklingens tvärskarhet, som hr Erlander uppvisade med, är sannerligen inte på sin plats, när det gäller bedömanden av så allvarliga och invecklade orsakssammanhang, som man har att röra sig med här. Men statsministern föredrar att rosa sin publik med att klappa över de många och skiftande meningar, som komma till utryck inom folkpartiet.

Runt om i den socialdemokratiska pressen publiceras nu en lindrigt intelligent teckningsserie om oppositionens alla svagheter. "Circus Opposition" kallas denna uppvisning i bondkomik, men hur tam verkar den inte i jämförelse med Circus Erlander!

Här talas om folkets pengar, som måste skyddas mot spekulatörer och försäkringare. Det är sant, impassar Göteborgs-Posten (fp), att det är folkets pengar som finns i försäkringsbolagen, sparkassorna och banterna. Men detta folk är inte intresserat av att ge hr Erlander, Wigforss och Sköld fullmakt att handskas med dessa pengar hur de önskar:

Staten har skojat försäkringstagare och sparbanksinsättare, och man är nog rätt luttcicen om man på ett eller annat sätt kan begränsa statens möjligheter härutinnan i stället för att öka dem. Ju mer staten griper in på detta område, desto större blir risken för att sparkapitalet skall ödelägga.

Yissa av vara större städer har gjorts till centralpunkter vid storsmakternas underrättelsetjänst, påpekar Ny Militär Tidskrift:

Den främmande underrättelsetjänsten har icke enbart till ändamål att vinna inblick i förhållandena inom respektive mottagande stormakter. Eftersom även Sverige kan bli indraget i en stormaktskonflikt riktar sig verksamheten också mot oss. I planläggningen av ett eventuellt anfall mot vårt land torde enligt vedertaget bruk på detta område vid sidan av den rena kunskapen tjänsten viktiga förberedelser till sabotage- och femtekolonnverksamhet. Sådan illegal verksamhet vågar om här är fråga har icke endast till syfte att utforska rent militära förhållanden eller förbereda skadegörelse på militärt eller som tillhörande försvarssamhället. Erfarenheterna från andra världskriget visa att spionen och sabotage m. m. riktar sig även mot en av samhällslivet och även avser att underminera civilbefolkningens motståndsvilja.

De inom detta område verksamma krafterna är mycket skiftande. Såväl under som efter världskriget har vid flera tillfällen framkommit beskickningstjänstemän överträtt gällande diplomatiska regler och genom ingripande av utrikesdepartementet nödgats lämna landet. En annan grupp bildar de från underrättelseorganisationer i regel helt och hållet direkt utsända hemliga agenterna. Verksamheten underställas vidare genom att ett betydande antal utlänningar är bosatta här och har arbete inom snart sagt alla grenar av samhällslivet. Från svenska medborgares sida kan medverkan i den illegala verksamheten påräknas från personer som av ideologiska skäl känner anknytning till viss främmande makt:

Men även andra motiv — framför allt ekonomiska — kunna göra svenska medborgare till landsförrädare. Detta ger erfarenheterna från berörda länder före. I detta läge måste större vikt än tidigare läggas vid den egna säkerhetstjänsten. Så torde även komma att bli fallet. Med avseende på den militära säkerhetstjänsten ha vissa bestämmelser utfärdats för att ge denna verksamhet större effektivitet. Vidare ha genom medelsanslag som ställts till polismyndigheternas förfogande dessas möjligheter att hindra och uppdaga spionageri m. m. ökats.

Friska krafter
för fram FRIHETS-programmet

HANS-ANCKER HOLST
Arkitekt.

Vi vill öka arbetsglädjen, höja inkomsterna, förbättra levnadsstandarden för både företagare och anställda.

"Bättre och rymligare bostäder i bättre stadsmiljö till hyror som är överkomliga för alla medborgare och underlättande av husmödrarnas arbete i stad och på landsbygd genom modern, tekniska hjälpmedel, det är mina främsta önskemål."

VÄRNA företagsamheten — VÄLJ Högerns företagarlista!

Konstsituationen i dagens Tyskland

Den tyske professorn CARL GEORG HEISE, som en längre period före Hitler var chef för konstmuseet i Lübeck och sedan freden är ledare för Hamburger Kunsthalle, vistas f. n. i Sverige, inbjuden på ett två månaders studiebesök av Svenska institutet. I denna artikel berättar han om konstlivet i efterkrigs-Tyskland.

ALLTING I TYSKLAND befinner sig ännu på ett stadium av tveksam besinning, ett mycket långsamt, av tusen inre och yttre svårigheter betingat återuppbyggande — varför skulle det vara annorlunda på den bildande konstens område? Det är ju bara alltför bekant att nationalsocialismens totalitetsanspråk inte heller syggade tillbaka för en diktatur över konstlivet. Vad som då framtvingades — en återgång till en hillig naturalism, knappt skiljbar från färgfotografiets, till frumma för en allmän och folklig lättfattlighet, precis som nu i Ryssland — har sedan 1945 gudskelov starkt förlorat i ansvende. Andetomhet blir man i längden trött på. Men det är svårt att sätta något nytt i stället. Man är tvungen om det är riktigt att åter anknyta till den egna utvecklingen från till 1933, då den så våldsamt avbröts, eller om man skall söka orientera sig i riktning mot omvärldens konstnärliga ideal. Oskärheten ökas av att man i Tyskland fortfarande får se mycket få utländska konstverk.

I detta läge har museerna det mindre svårt än andra. Byggnaderna är visserligen i stor utsträckning förstörda, konstverken själva däremot i regel bevarade, åtminstone med undantag för samlingarna i östzonen, som delvis evakuerats väster ut, delvis förts bort av ryssarna, obekant vart. Längtan efter de bevarade gamla välkända mästerverken är oerhörd, till och med bland ungdomen, som annu bara har hört talas om dem eller sett dem i reproduktion. Vid de första museiutställningarna i provisoriskt iordningställda rum — ofta ganska charmfullt som i Köln i ett medeltida torn eller i Braunschweig i det lilla slottet Richmond — var tillströmningen överraskande stor. Detta får nog inte betraktas som bestingat av enbart tyska förhållanden, ty också vänsterintresset har skickat några av sina viktigaste verk till Bryssel. Detta är blott några exempel bland många. Det hittills mest betydande och även ur vetenskaplig synpunkt mest givande av de tyska museernas utställningsföretag var kanske den samlade visningen av gammaltyska mästare, till vilken staden Schaffhausen i Schweiz hade inbjudit; i Tyskland har över huvud aldrig gjorts en så rik och fullständig visning av måleriet från fjorton- och femtonhundratalen. Även konstnärerna var hänförda; Oskar Kokoschka skrev en hymn med anledning av utställningen.

Mer problematiskt ser det ut att vara med utställningar av modern konst. Man gör i utlandet inte tillräckligt klart för sig hur vittgående bannlysningen av all levande modern konst var. Museernas moderna avdelningar är fullständigt utplundrade, till och med Picasso och Munch och naturligtvis alla verk av tyska expressionister beslagtogs som "entartet" och har inte återställts, och konstnärerna själva hindrades i högsta grad i sitt fortsatta arbete. Omedelbart efter sammanbrottet kände man ett starkt behov — som dels hade sin grund i krav på politisk rättvisa, dels i äkta konstintresse — att ställa under förnyad diskussion denna bannlysta konst, av vars mästare somliga, som Käthe Kollwitz, Emil Nolde eller Ernst Barlach, redan före 1933 åtnjöt stor

Gerhard Marcks: Magna mater.

universitetsstaden Tübingen, har man ordnat betydande utställningar av gamla mästare genom utlåning från de stora museerna, som inte själva fullständigt kan visa sina skatter. Över huvud utvecklas på den tyska museifronten en livlig aktivitet; i "Collecting Point" i Wiesbaden, där de ur västra delen evakuerade konstverken samlats under amerikanernas överinseende, ordnas då och då små men mycket förnämliga utställningar (som nyligen till exempel av verk från sjuttonhundratalet och av Rembrandt); galleriet i Karlsruhe har visat sitt bestånd i S:t Gallen, och Münchens-Pinakotek har skickat några av sina viktigaste verk till Bryssel. Detta är blott några exempel bland många. Det hittills mest betydande och även ur vetenskaplig synpunkt mest givande av de tyska museernas utställningsföretag var kanske den samlade visningen av gammaltyska mästare, till vilken staden Schaffhausen i Schweiz hade inbjudit; i Tyskland har över huvud aldrig gjorts en så rik och fullständig visning av måleriet från fjorton- och femtonhundratalen. Även konstnärerna var hänförda; Oskar Kokoschka skrev en hymn med anledning av utställningen.

Mer problematiskt ser det ut att vara med utställningar av modern konst. Man gör i utlandet inte tillräckligt klart för sig hur vittgående bannlysningen av all levande modern konst var. Museernas moderna avdelningar är fullständigt utplundrade, till och med Picasso och Munch och naturligtvis alla verk

Statsministern om radiodebatterna

Statsminister Erlander bekräftar vid ett samtal med Dagens Nyheter att det var han som vårdat förhandlingarna vid det sista sammanträdet om radiodebatterna. Han fann det omöjligt att godkänna det förslag som de övriga partiledarna hade enats om, då socialdemokraternas önskemål enligt hans uppfattning inte tillgodosetts i detta. I övrigt instämmer statsministern i Dagens Nyheters omdöme att det hela är strutsaker som det inte finns skäl att bråka om.

— Frågan om förhandsdiskussionerna om en radiodebatt före valen klargjordes nog rätt bra genom uttalanderna av Radiotjänstgjorden Pistamän, säger statsministern. Jag tycker uppriktigt sagt att det inte är mycket att bråka om.

Ska jag nu ändå säga någonting, vill jag bara påpeka att i det förslag som Dagens Nyheter citerar jag avvisade, varigenom det hela skulle ha ändrats, både uppbyggts praktiskt taget alla diskussionsämnen utom det som socialdemokraterna önskade. Där fanns tagits upp folkpartiets förslag, högerns förslag, bondeförbundets förslag, och jag tror till och med kommunisternas förslag men det fanns icke en enda antydan om att det från socialdemokratiskt håll hade utlalats något önskemål. Jag ville visserligen sträcka mig så långt som det över huvud taget var möjligt, men när man inte ens kunde ge oss någon antydan till tillmötesgående i den riktning vi ville att diskussionen skulle föras, tyckte jag att det var lite hårt, och det är anledningen till att jag då drog mig tillbaka.

Jag tror att jag kan säga att jag gedan glorde mitt ytterste för att lappa ihop det hela igen. Jag hade efteråt en mycket förtroglig överläggning med redaktör Elon Andersson, vi kom bra överens och fann att det var lämpligt att ta diskussionen i form av en fempartidebatt om fribeten i morgondagens samhälle. Där formulerade jag själv ämnet. Jag var inte vidare förtjust att få det som en fempartidiskussion, men när det inte gick att komma fram på annan väg, ville jag inte hindra detta.

Att framställa mig såsom den som på något sätt skulle ha velat förvärra radiodebatten tror jag inte är riktigt juste, men jag vill inte ta upp någon polemik i den saken.

Ni har väl reserverat tid
Torsdag 2 Sept.
Då träffas vi i kväll
kl. 20 i H.S.B.-salen Fleminggat. 20
på FOLKPARTIETS VALMÖTE

Folkskoll. Annie Lindahl
talar över ämnet:
"För framtidens Sverige"

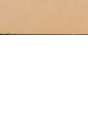

Byrålasp. Daniel Wiklund
gor svar på frågan:
"Varför Folkpartiet?"

Ohlin
Johnsson
Wiklund
Lindahl

Sång av kyrkosångare S. Gustlius
Musik av Sjögrens Ensemble.
"De valde friheten", Folkpartiets valfilm visas.
Hör Folkpartiets svar på aktuella spörsmål!
FOLKPARTIET

"Vila vid denna källa"
sa' Bellman

DET GLADA SVERIGE
Våra fester och högtider genom tiderna.
Medverkande: dr Gustaf Munthe, professor Holger Arbman, professor Arne Beijer, intendent Gunnar Jungmarker, fru Else Kleen, dr Bengt Idestam-Almquist m. fl.

"En festlig bok om festliga dagar, ett sommarnöje och ett vinternöje utan motstycke."
Cuida Valentin i Ct.-T.

Tre praktfulla band om tillsammans c:a 2.400 sidor. Över 1.500 illustrationer i färg och svart.

Roligt prospekt gratis!
Klipp o. sänd ↓ kupongen i dag

Till ..... bokhandel
eller bokförlaget NATUR och KULTUR, Stockholm Va.
Var god sänd mig GRATIS Ekbert roliga och rikt illustrerade prospekt över DET GLADA SVERIGE.
Namn .....
Adress .....

Omkring den 15/9 utkommer
Folke Bernadotte
I STÄLLET FÖR VAPEN
Häft. 10:—, inb. 13:50
En NORSTEDTS bok

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.